Р Е Ш Е Н И Е
№ 2073

гр. София, 27.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 15 състав,** в публично заседание на 21.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **703** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197, ал. 3 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

В постъпила на 10.01.2013 г. ТД на НАП С., офис С. област жалба Х. Б. С. заявява недоволство от решение № ПИ 267/ 14.12.2012 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 59 00 1663/ 07.11.2012г., на публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Подателят й изразява несъгласие с съображенията на решаващия орган, че отчуждителят и приобретателят на търговското предприятие са солидарно отговорни пред кредиторите. Настоява, че съобразно чл. 15, ал. 3, изр. 1 ТЗ солидарността между отчуждителя и приобретателя по отношение на задълженията на търговското предприятие е до размер на получените права, което в разглеждания случай означава, че отговорността на С. за задълженията на [фирма] е до размера на получената цена от 100 лв.

Искането до съда е за отмяна на акта и за присъждане на разноски.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., чрез представител по пълномощие, е на становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

Спрямо [фирма], ЕИК[ЕИК] е издаден РА № 2300 1040/ 05.11.2007 г. с който са установени задължения по ЗДОФЛ /отм./ вноски ДОО и НЗОК – съобщението за доброволното им изпълнение е получено от С. на 03.07.2008 г.

На 07.11.2012 г. публичен изпълнител при ТД на НАП С., отправил до С. покана за

доброволно изпълнение на задължения за УПФ, ДОО и ЗО по декларация № 23002060246074/ 14.06.2007 г. главница 1126,65 лв и лихва 1203,33 лв. При данните, че така заявените пред приходната администрация /и установените с РА/ данъчни и осигурителни задължения не са погасени чрез плащане публичният изпълнител се произнесъл с постановление за налагане на обезпечителни мерки, с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в поименно изброени банкови институции.

Съобщеното чрез пощенски оператор постановление е оспорено пред ответника с аргументация,че на 29.10.2008 г. е сключен договор за продажба на предприятие на едноличен търговец, по силата на който [фирма] е прехвърлено на [фирма] за сумата 100 лв. Постановлението е потвърдено с решение № ПИ 267/ 14.12.2012 г. получено на адреса на С. на 04.01.2013 г. Жалбата, въз основа на която е образувано делото, е депозирана на 10.01.2013 г., преди да е изтекъл срокът по чл. 197, ал. 2 ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

ПНОМ е издадено от компетентен но материя орган - публичен изпълнител в ТД на НАП - [населено място] съгласно правомощията му по чл. 167 от ДОПК; в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма с посочените в нея задължителни реквизити. Същото се отнася и до потвърждаващото го решение.

Разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК обхваща три хипотези на отмяна на обезпечителната мярка: Когато длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в която не попада случаят, тъй като жалбоподателят не представя такова обезпечение; Неотносима към спора е и втората - ако не съществува изпълнително основание. Ревизионните актове и декларациите, подадени от задълженото лице с изчислени от него задължения за задължителни осигурителни вноски са изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1 и 2 ДОПК.

В разглеждания случай спор относно размера на установените с ревизионния акт и декларацията задължения не съществува. Жалбоподателят обаче счита, че изпълнение не следва да се търси от него, тъй като че търговското предприятие на [фирма] е част от патруминиума на [фирма].

При прехвърляне на предприятие, ако няма друго споразумение с кредиторите, отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприемника до размера на получените права. Кредиторите на търсими задължения са длъжни да се обърнат първо към отчуждителя на предприятието - чл. 15, ал. 3 ТЗ. От тази норма следва, че няма законова пречка за определяне на данъчни и осигурителни задължения на физическото лице за дейността му като ЕТ и след прехвърлянето на предприятието при липса на споразумение с данъчната администрация. Принципът е, че кредиторът може да търси изпълнение на задължението от който и да е от солидарните длъжници. Законодателят е предвидил възможност за защита на кредиторите при прехвърляне на предприятие с оглед избягване на злоупотреби, като не е разграничил кредиторите на частноправни или публичноправни субекти. Възникналото държавно вземане е защитено като такова от нормата на чл. 15, ал. 3 ТЗ на общо основание. Отговорността на правоприемника е до размера на получените права. По делото няма данни за

извършено заместване в дълг със съгласие на кредитора - държавата в този случай (чл. 102, ал. 1 ЗЗД), което би представлявало друго споразумение по смисъла на чл. 15, ал. 3 от ТЗ. Следователно отговорността на С. и след загубване на качеството му на едноличен търговец е солидарна. Последната е уредена с императивни норми (чл. 15, ал. 3 ТЗ), тъй като е своеобразно обезпечение на изпълнението на задълженията.
Съществен за преценката на материалната законосъобразност на обжалваните актове е съществуването на обезпечителна нужда – по правилото на чл. 195, ал. 2 ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. Следователно актът на публичния изпълнител следва да е обоснован по отношение размера на предполагаемото вземане на държавата, тъй като то е базата, върху която се определя размерът на обезпечението. Не се твърди и не се установява задълженията по четирите декларации да са погасени. Жалбоподателят не твърди да притежава имущество, което да му позволява да плати публичните си задължения, не предлага обезпечение във формата по чл. 197, ал. 3 ДОПК. По преписката не е заявено твърдение и не са посочени доказателства за обема и вида на фактически осъществяваната дейност от С. и за неговия имуществен статус, които да опровергават извода на публичния изпълнител. Конкретни данни в тази насока не съдържат ревизионният акт и отменителното решение на директор ДОУИ С..
При този анализ се налага изводът, че решение № ПИ 267/ 14.12.2012г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки са издадени от компетентни органи, при спазване на процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно. С оглед изхода на спора разноски се следват само на ответника и при заявеното преди приключване на устните състезания искане се определят от съда на 150 лв.
Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Х. Б. С. срещу решение № ПИ 267/ 14.12.2012 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 59 00 1663/ 07.11.2012г., на публичен изпълнител при ТД на НАП С..
ОСЪЖДА Х. Б. С. да заплати на ТД на НАП С. 150 /сто и петдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: